

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 525/06
31.08.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Slobodana Dražića, predsednika veća, Jelene Borovac, Vlaste Jovanović, mr Ljubice Jeremić i Mihaila Rulića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", radi naknade štete zbog izgubljene zarade, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Pančevu broj GŽ.I 2064/05 od 7. novembra 2005. godine, u sednici veća održanoj 31. avgusta 2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDA SE presuda Okružnog suda u Pančevu broj GŽ.I 2064/05 od 7. novembra 2005. godine i presuda Opštinskog suda u Alibunaru broj P.I 525/03 od 16. novembra 2004. godine u usvajajućem delu i delu odluke o troškovima postupka i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje u ukinutom delu.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Pančevu broj GŽ.I 2064/05 od 7. novembra 2005. godine odbijena je žalba tuženog i potvrđena je presuda Opštinskog suda u Alibunaru broj P.I 525/03 od 16. novembra 2004. godine kojom je delimično usvojen tužbeni zahtev tužioca pa je obavezan tuženi da mu na ime naknade štete zbog izgubljene zarade isplati mesečne dospеле obroke koji su bliže označeni u izreci presude za period od jula 1997. godine pa do juna 2003. godine sa zakonskom zateznom kamatom na svaki dospeli iznos u roku od 15 dana (stav jedan izreke). Drugim stavom izreke obavezan je tuženi da u ime i za račun tužioca uplati pripadajuće doprinose za PIO, zdravstvo i zapošljavanje u iznosu od 101.888,92 dinara sa revalorizacijom vrednosti počev od 18.6.2004. godine do dana uplate istih nadležnom fondu. Trećim stavom izreke tužilac je odbijen sa viškom tužbenog zahteva preko dosuđenog kojim je tražio da se obaveže tuženi da uplati tužiocu pripadajuće doprinose za PIO, zdravstvo i zapošljavanje u iznosu od 237.710,58 dinara sa kamatom. Četvrtim stavom izreke obavezan je tuženi da tužiocu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 28.500,00 dinara.

Protiv naznačene presude Okružnog suda, tuženi je izjavio blagovremenu reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Revizija tuženog je osnovana.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je bio radnik tuženog raspoređen na poslovima traktoriste. Tužiocu je po rešenju tuženog prestao radni odnos 30. jula 1997. godine a na posao je vraćen pravnosnažnom odlukom suda od 23. jula 2003. godine. Na lični zahtev tužioca, prestao mu je radni odnos kod tuženog 8.8.2003. godine.

Na osnovu ovih činjenica nižestepeni sudovi su zaključili da tužiocu pripada zarada za period dok nije radio od 30. jula 1997. godine pa do 23. jula 2003. godine u visini zarade za radno mesto na kome bi radio. Drugostepeni sud zaključuje da je tužiocu nezakonito otkazan ugovor o radu pri čemu nije od značaja da li je to rešenje nezakonito zbog toga što je nastupila zastarelost vođenja disciplinskog postupka i da li je stvarno tužilac učinio povredu radnih dužnosti koja mu je stavljena na teret.

Međutim, ovakav pravni stav nižestepeni sudovi se ne može prihvatiti. Osnovano se stoga revizijom ističe da je zbog pogrešne primene materijalnog prava činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno. Ukoliko je rešenje o prestanku radnog odnosa u postupku sudske zaštite poništeno zbog toga što je zastarelo vođenje disciplinskog postupka kod poslodavca, u sudskom postupku radi isplate izgubljene zarade, prvostepeni sud mora da utvrdi da li je radnik učinio povredu radne obaveze zbog koje mu je izrečena mera prestanka radnog odnosa. Zastarelost disciplinskog postupka utiče na mogućnost izricanja disciplinske mere, ali ne može biti razlog da zaposleni ostvari naknadu štete zbog izostale zarade. Potrebno je da se razjasni da li je u konkretnom slučaju postojala odgovornost tuženog za štetu koju je tužilac pretrpeo ili je pak tužilac tu štetu skrivio. Tek ukoliko se utvrdi da tužilac nije počinio povredu radne dužnosti i da nije odgovoran, prilikom utvrđenja visine naknade izgubljene zarade, nižestepeni sudovi su dužni da se upuste u pitanje u vezi podeljene odgovornosti koja se odnosi na obavezu zaposlenog da smanji štetu koju trpi zbog nezakonitog prestanka radnog odnosa s obzirom na to da se ne može priznati onaj deo štete koji je uzročno uslovljen njegovom krivicom, činjenjem ili propuštanjem (član 192. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima).

U ponovljenom postupku nižestepeni sudovi će prvenstveno raspraviti neutvrđene činjenice u vezi postojanja povrede radne dužnosti i odgovornosti tužioca te opravdanosti izricanja disciplinske mere prestanka radnog odnosa kao i razloge zbog kojih je pravnosnažnom presudom suda poništena odluka disciplinske komisije tuženog, a po potrebi će utvrditi i druge činjenice relevantne za presuđenje.

Iz navedenih razloga, Vrhovni sud je rešio kao u izreci na osnovu člana 395. stav 2. saveznog Zakona o parničnom postupku u vezi člana 491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 125/04).

Predsednik veća – sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO